

Protokół

19. posiedzenia, 4. sesyi, VII. peryodu Sejmu galicyjskiego z dnia 21. marca 1899 r.

Początek o godzinie 10-ej minut 45. przed południem.

Przewodniczący: Marszałek krajowy J. E. Stanisław hr. Badeni.

Sekretarze: Modest Karatnicki, Stanisław Niezabitowski, Andrzej Potocki, Mieczysław Urbański.

Obecnych posłów 121.

Ze strony Rządu: c. k. Radca Dworu Włodzimierz hr. Łoś.

Marszałek konstatuje dostateczną ilość posłów i otwiera posiedzenie.

Marszałek oznajmia, iż protokół siedemnastego posiedzenia uważa za przyjęty, gdyż nie wniesiono przeciw niemu żadnych zarzutów, protokół ośmnastego posiedzenia złożony jest w biurze marszałkowskiem do przejrzania.

Sekretarz p. Stanisław Niezabitowski odczytuje spis petycyj, wniesionych po dzień 21 marca 1899, które przekazano następującym komisjom:

Komisji gminnej Ls.; 1971, 1972.

Komisji administracyjnej Ls.: 1973, 1978, 1979, 1984, 1985.

Wydziałowi krajowemu Ls.: 1974, 1980, 1982, 1987, 1992, 1993, 1994, 2003, 2005, 2006.

Komisji szkolnej Ls.: 1975, 1977, 2023.

Komisji gospodarstwa krajowego Ls.: 1976.

Komisji kolejowej Ls.: 1981.

Komisji przemysłowej Ls.: 1983.

Komisji petycyjnej Ls.: 1986, 1991.

Komisji drogowej Ls.: 2004.

Członek Wydziału krajowego p. Wereszcyński odpowiada na interpelacje: 1) pp. Średniawskiego i towarzyszy w sprawie założenia szkoły kapelusznickiej w Myślenicach: 2) pp. Daty i towarzyszy w sprawie zaprowadzenia wag bydlęcych na targach.

Izba przystępuje do porządku dziennego, którego punktem pierwszym jest:

Pierwsze czytanie sprawozdania Wydziału krajowego z projektem zmiany ustawy z 1. Grudnia 1889 Nr. 71. Dz. u. kr. „O wynagrodzeniu za udzielanie religii w publicznych szkołach ludowych“.

Sprawozdawca p. Wereszczyński, uwolniony od czytania sprawozdania, wnosi odesłanie tego przedmiotu do komisji szkolnej.

Izba uchwała bez rozprawy powyższy wniosek.

Następuje :

Pierwsze czytanie sprawozdania Wydziału krajowego w przedmiocie subwencjonowania szkoły handlowej we Lwowie.

Sprawozdawca p. Wereszczyński uwolniony od czytania sprawozdania, wnosi odesłanie tego przedmiotu do komisji przemysłowej.

Izba bez rozprawy uchwała powyższy wniosek.

Następuje :

Pierwsze czytanie sprawozdania Wydziału krajowego w przedmiocie nakładania i pobierania myta na drogach powiatowych i gminnych I. klasy, które są lub będą objęte w zarząd własny Wydziału krajowego.

Sprawozdawca p. Chamiec, uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, wnosi by Izba bez odesłania tego przedmiotu do komisji, przystąpiła bezwzględnie do drugiego czytania.

Izba bez rozprawy uchwała powyższy wniosek formalny p. Chamca.

Sprawozdawca czyta :

Wysoki Sejm raczy uchwalić dołączony projekt ustawy :

U s t a w a .

z dnia o nakładaniu i pobieraniu myta na drogach powiatowych i gminnych I. klasy objętych w zarząd Wydziału krajowego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu krajowego Mojego Królestwa Galicyi i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje :

Art. I.

Postanowienia ustawy z dnia 25. grudnia 1871 Dz. u. kr. Nr. 18. z r. 1872 dotyczące się nakładania i pobierania myta : drogowego, mostowego i przewozowego na drogach krajowych mają być zastosowane do dróg powiatowych i gminnych I. klasy objętych w zarząd własny Wydziału krajowego na mocy §. 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Nr. 43. Dz. u. kr.

Art. II.

Dochód z myta na drodze powiatowej lub gminnej I. klasy, będącej w zarządzie Wydziału krajowego, służyć ma wyłącznie do utrzymania przedmiotu omyconego, a to w myśl postanowienia §. 32. ust. 1. ustawy drogowej, wyżej powołanej.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca czyta :

Art. I.

Postanowienia ustawy z dnia 25. grudnia 1871 Dz. u. kr. Nr. 18. z r. 1872 dotyczące się nakładania i pobierania myta : drogowego, mostowego i przewozowego na drogach krajowych mają być zastosowane do dróg powiatowych i gminnych I. klasy objętych w zarząd własny Wydziału krajowego na mocy §. 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Nr. 43. Dz. u. kr.

Izba bez rozprawy uchwała Art. I. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

Art. II.

Dochód z myta na drodze powiatowej lub gminnej I. klasy, będącej w zarządzie Wydziału krajowego, służyć ma wyłącznie do utrzymania przedmiotu omyconego, a to w myśl postanowienia §. 32. ust. 1. ustawy drogowej, wyżej powołanej.

Izba bez rozprawy uchwała Art. II. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Izba bez rozprawy uchwała Art. III. zgodnie z wnioskiem komisji.

Sprawozdawca czyta:

U s t a w a.

z dnia o nakładaniu i pobierania myta na drogach powiatowych i gminnych I. klasy objętych w zarząd Wydziału krajowego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu krajowego Mego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam o następuje:

Izba bez rozprawy uchwała tytuł i wstęp ustawy.

Sprawozdawca wnosi przystąpienie do trzeciego czytania powyższej ustawy bez czytania.

Izba uchwała wniosek sprawozdawcy przystąpienia do trzeciego czytania powyższej ustawy bez czytania, a następnie uchwała Izba w oddzielnem głosowaniu projekt powyższej ustawy w trzeciem czytaniu bez czytania.

Następuje:

Pierwsze czytanie sprawozdania Wydziału krajowego o petycji Zakładu Sióstr Miłosierdzia w Sądowej Wiszni o subwencję na budowę szpitala dla ubogich chorych w Sądowej Wiszni.

Sprawozdawca p. Hoszard, uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, wnosi odesłanie tego przedmiotu do komisji budżetowej.

Izba bez rozprawy uchwała powyższy wniosek komisji.

Następuje:

Pierwsze czytanie sprawozdania Wydziału krajowego w przedmiocie wyłączenia osady Komarowa z Horodelcem (w powiecie Sokalskim) ze związku gminy Wolica Komarowa i utworzenia z niej samostnej gminy.

Sprawozdawca p. Vayhinger, uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania wnosi, by Izba bez odsyłania tego przedmiotu do komisji, przystąpiła bezzwłocznie do drugiego czytania.

Izba bez rozprawy uchwała powyższy wniosek formalny p. Vayhingera.

Sprawozdawca czyta:

Wysoki Sejm raczy uchwalić dołączony projekt uchwały:

U s t a w a

z dnia o wyłączeniu ze związku gminy Wolica Komarora przysiółka Komarów z Horodelcem i utworzenia z niego samostnej gminy administracyjnej pod nazwą Komarów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Osada Komarów z Chorodelcem zostaje w obecnych swoich, zwartą całość terytorjalną obejmujących granicach, wyłączoną ze związku gminy Wolica Komarowa w powiecie Sokalskim i ma odtąd stanowić samoistną gminę administracyjną pod nazwą Komarów.

Art. II.

Do trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy zostanie rozwiązana dotychczasowa Rada gminna gminy Wolica Komarowa a natomiast zarządzone i przeprowadzone będą wybory do Rad gminnych nowych gmin Wolica Komarowa i Komarów.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Art. IV.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

W sprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca czyta :

Art. I

Osada Komarow z Horodelcem zostaje w obecnych swoich, zwartą całość terytorjalną obejmujących granicach, wyłączoną ze związku gminy Wolica Komarowa w powiecie sokalskim i ma odtąd stanowić samoistną gminę administracyjną pod nazwą Komarów.

Izba bez rozprawy uchwała Art. I. zgodnie z wnioskiem Wydziału krajowego.

Sprawozdawca czyta :

Art. II.

Do trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy zostanie rozwiązana dotychczasowa Rada gminna gminy Wolica Komarowa a natomiast zarządzone i przeprowadzone będą wybory do Rad gminnych nowych gmin Wolica Komarowa i Komarów.

Izba bez rozprawy uchwała Art II. zgodnie z wnioskiem Wydziału krajowego.

Sprawozdawca czyta :

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Izba bez rozprawy uchwała Art. III. zgodnie z wnioskiem Wydziału krajowego.

Sprawozdawca czyta :

Art. IV.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Izba bez rozprawy uchwała Art. IV. zgodnie z wnioskiem Wydziału krajowego.

Sprawozdawca czyta :

U s t a w a.

z dnia o wyłączeniu gminy Wolica Komarowa przysiółka Komarów z Horodelcem i utworzenia z niego samoistnej gminy administracyjnej pod nazwą Komarów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje :

Izba bez rozprawy uchwała tytuł i wstęp ustawy zgodnie z wnioskiem Wydziału krajowego.

Sprawozdawca wnosi przystąpienie do trzeciego czytania powyższej ustawy bez czytania.

Izba uchwała wniosek sprawozdawcy przystąpienia do trzeciego czytania powyższej ustawy bez czytania, a następnie uchwała Izba w oddzielnem głosowaniu projekt powyższej ustawy w trzecim czytaniu bez czytania,

Następuje:

Pierwsze czytanie wniosku posła Czeczka w sprawie tępienia zarazy nierogacizny.

Przemawia p. Czecz, uzasadniając swój wniosek, a pod względem formalnym wnosi przekazanie tego wniosku komisji gospodarstwa krajowego.

Izba bez rozprawy uchwała powyższy wniosek.

Następuje:

Trzecie czytanie projektu ustawy o szkołach realnych.

Sprawozdawca p. Pilat wnosi przystąpienie do trzeciego czytania bez czytania.

Izba uchwała wniosek przystąpienia do trzeciego czytania, przystępuje do głosowania i uchwała załączony projekt ustawy w trzecim czytaniu bez czytania.

U s t a w a

z dnia o szkołach realnych w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem. Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księ-

stwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

I. Postanowienie ogólne.

§. 1.

Zadaniem szkoły realnej jest:

1. podawać wykształcenie ogólne ze szczególnem uwzględnieniem języków nowożytnych i nauk matematyczno - przyrodniczych;

2. przygotowywać do wyższych zakładów naukowych (szkół politechnicznych, akademii rolniczych, akademii weterynaryi, akademii górniczych i t. p.), które opierają się na tych naukach.

§. 2.

Szkoły realne składają się na razie (§. 4.) z siedmiu klas, z których każda stanowi kurs roczny i dzielą się zasadniczo na niższe i wyższe.

§. 3.

Niższa szkoła realna składa się z czterech kursów rocznych.

Ukończenie niższej szkoły realnej lub czteroklasowego gimnazjum realnego uprawnia do wstąpienia do wyższej szkoły realnej.

§. 4.

Wyższa szkoła realna składa się z trzech kursów rocznych, ustawodawstwu krajowemu zastrzega się jednak możliwość rozszerzenia jej na cztery kursa roczne w miarę poczynionych doświadczeń.

§. 5.

Ze szkołami realnemi mogą być ze względu na ekonomiczne stosunki kraju połączone szkoły handlowe, jeżeli przynajmniej połowę kosztów założenia i utrzymania ich zapewnią fundusz krajowy i fundusze miejscowe.

Organizację takich szkół handlowych postanawia Minister Wyznań i Oświecenia na wniosek Rady szkolnej krajowej.

§. 6.

Szkoły realne są albo publiczne albo prywatne.

Publicznymi są te szkoły, które mają prawo wydawania świadectw publicznych.

Tylko świadectwa publicznych szkół realnych ważne są w tych przypadkach, w których w ogóle z mocy ustawy wymaga się świadectw ze szkoły realnej.

Uczniowie prywatni mają celem uzyskania takich świadectw poddać się egzaminowi w publicznej szkole realnej.

Państwowymi szkołami realnymi są szkoły realne, utrzymywane wyłącznie lub przeważnie z funduszów państwa.

Zarząd tych ostatnich szkół leży całkiem i pod każdym względem w ręku c. k. władz szkolnych.

§. 7.

Każdemu wolno założyć szkołę realną, byleby jej urządzenie nie sprzeciwiało się ogólnemu zadaniu tych szkół.

Statut i plan nauki tudzież każda ich zmiana mają być potwierdzone przez Ministra Wyznań i Oświecenia.

Dyrektorami i nauczycielami mogą być tylko takie osoby, które są obywatelami austriackimi, nie ściągnęły na siebie zarzutów pod względem moralnym i politycznym, i które pod względem naukowym wykazały się wymaganą kwalifikacją.

Od warunku posiadania wymaganej kwalifikacji może w przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, udzielić wyjątkowo dyspenzy Minister Wyznań i Oświecenia, od warunku posiadania oby-

watelstwa austriackiego Rada szkolna krajowa.

§. 8.

Prawo wydawania świadectw publicznych służy szkołom realnym państwowym.

Minister Wyznań i Oświecenia może po wysłuchaniu Rady szkolnej krajowej przyznać to prawo szkołom realnym, założonym, grzez kraj, gminy, korporacye lub osoby prywatne pod następującymi warunkami, mianowicie:

1. że urządzenie tych szkół nie różni się zasadniczo od urządzenia szkół państwowych:

2. że mianowanie dyrektora i nauczycieli zależeć będzie od potwierdzenia Rady szkolnej krajowej (§. 25.); wreszcie

3. że egzamin dojrzałości odbywać się będzie pod przewodnictwem krajowego inspektora szkół lub delegata Rady szkolnej krajowej, bez którego zgody świadectwo dojrzałości nie może być wydane.

§. 9.

Minister Wyznań i Oświecenia może po wysłuchaniu lub na wniosek Rady szkolnej krajowej zażądać usunięcia nieodpowiedniego dyrektora lub nauczyciela szkoły realnej wymienionej w §. 8., a jeżeli utrzymujący szkołę nie zastosuje się do tego żądania, pozbawić zakład prawa wydawania świadectw publicznych.

Minister może także zarządzić bezwzględne zamknięcie szkoły realnej, jeżeli szkoła urządzeniem swem lub działalnością popada w sprzeczność z ustawami obowiązującymi.

II. Przedmioty nauczania.

§. 10.

Przedmioty nauczania w szkole realnej dzielą się na obowiązkowe, względnie obowiązkowe i wolne.

A. Przedmiotami obowiązkowymi są:

- a) Religia;
- b) Języki, a mianowicie: język wykładowy, następnie język niemiecki i język francuski;
- c) Historia (powszechna, austriacka i historia kraju rodzinnego);
- d) Geografia i nauka o konstytucji austriackiej;
- e) Matematyka;
- f) Historia naturalna;
- g) Fizyka;
- h) Chemia;
- i) Geometria wykreślna i rysunki geometryczne;
- k) Rysunki odręczne;
- l) Kaligrafia;
- m) Gimnastyka.

B. Przedmioty względnie obowiązkowe.

Drugi język krajowy jest przedmiotem względnie obowiązkowym dla tych uczniów, których rodzice lub opiekunowie z początkiem roku szkolnego wyraźnie oświadczą, że ich synowie lub pupile przynajmniej przez dwa lata będą brali udział w nauce tego języka. Takim uczniom wolno rozpocząć naukę przed upływem powyższego czasu przerwać tylko z ważnych powodów za przyzwoleniem Rady szkolnej krajowej.

W każdej szkole realnej musi być dana sposobność pobierania nauki drugiego języka krajowego.

C. Przedmiotami wolnymi są:

Język angielski, śpiew, stenografia.

Inne przedmioty wolne mogą być w szkołach realnych zaprowadzone w miarę

potrzeby za zezwoleniem Ministra Wyznań i Oświecenia.

§. 11.

Rozkład przedmiotów na klasy i liczba przypadających na nie godzin będą ustanowione w drodze rozporządzenia na wniosek Rady szkolnej krajowej.

Ogół godzin obowiązkowej nauki dla każdego ucznia oprócz gimnastyki nie ma jednak przekraczać w najniższych klasach 28 godzin a w dalszych klasach 31 godzin w tygodniu.

§. 12.

W sprawie języka wykładowego w szkołach realnych publicznych i prywatnych obowiązuje ustawa krajowa o języku wykładowym w szkołach ludowych i średnich w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkim Księstwem Krakowskim.

III. Uczniowie.

§. 13.

Do klasy pierwszej przyjmuje się uczniów przy końcu poprzedzającego tudzież bezpośrednio przed rozpoczęciem nowego roku szkolnego, do klas wyższych zaś zwyczajnie bezpośrednio przed rozpoczęciem nowego roku szkolnego.

Od ucznia, wstępującego do szkoły realnej, wymaga się: 1) odpowiedniego wieku, 2) potrzebnych wiadomości przygotowawczych.

Uczeń wstępujący do klasy pierwszej ma mieć conajmniej dziesięć lat życia lub kończyć dziesięć lat przed upływem roku kalendarzowego, w którym ma być przyjęty, co najwięcej zaś lat 14. Te granice wieku dla każdej klasy następnej posuwają się o rok dalej. Uczeń, który wskutek powtarzania klasy przekracza granice wieku, nie traci przez to prawa uczęszczania do szkoły.

Wiadomości przygotowawcze potrzebne dla klasy pierwszej, stwierdza się egzaminem wstępnym. Grona nauczycielskie mogą jednak uwolnić od egzaminu ustnego z języka wykładowego i rachunków każdego ucznia, który przy egzaminie piśmiennym otrzymał z tych przedmiotów notę przynajmniej dobrą a w świadectwie szkoły ludowej ma z nich postęp przynajmniej dobry. Podobnie mogą być uwolnieni od egzaminu ustnego z religii uczniowie, którzy otrzymali w czwartym roku szkoły ludowej z tego przedmiotu postęp conajmniej dobry.

Wiadomości przygotowawcze do klas wyższych stwierdza się świadectwem z klasy poprzedzającej, ukończoną z dobrym postępem w publicznej szkole realnej jednego z królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie Państwa, ewentualnie egzaminem wstępnym.

Wymagania przy egzaminach wstępnych będą określone w drodze rozporządzenia na wniosek Rady szkolnej krajowej.

Od uczniów, którzy przed wejściem w życie tej ustawy wstąpili do szkoły średniej czy to jako uczniowie publiczni czy też jako prywatyści, nie będzie się wymagać przy zapisywaniu się do klasy wyższej dowodu, że nie przekroczyli dopuszczalnego dla tej klasy najwyższego wieku, określonego granicą wieku, wymaganego przy przyjęciu do klasy najniższej.

§. 14.

O przyjęciu ucznia do szkoły realnej w ciągu roku szkolnego rozstrzyga grono nauczycielskie, w razie jednak przesiedlenia się rodziców lub ich zastępców nie można uczniowi odmówić tego przyjęcia.

Przeciw odmownej uchwale grona nauczycielskiego można się odwołać do Rady szkolnej krajowej.

§. 15.

O przyjęciu uczniów nadzwyczajnych, którzy biorą udział w nauce tylko niektórych przedmiotów, rozstrzyga grono nauczycielskie.

Przez przyjęcie takich uczniów nie można jednak przekroczyć największej liczby uczniów, przepisanej w §. 17. dla jednej klasy.

§. 16.

Uczniów prywatnych, którzy naukę, udzielaną w szkole realnej, pobierają w domu, można nawet po przekroczeniu wieku najwyższego przyjąć do każdej klasy, jako prywatystów pod tymi samymi zresztą warunkami, które obowiązują uczniów publicznych. Prywatyści publicznych szkół realnych mają się regularnie zgłaszać do egzaminów półrocznych i otrzymają świadectwa półroczne.

W przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, może Rada szkoła krajowa przypuścić prywatystę do egzaminu rocznego.

§. 17.

Liczba uczniów w jednej klasie nie może zwyczajnie przewyższać czterdziestu.

Gdzie liczba uczniów w trzech po sobie następujących latach dosięga pięćdziesięciu, należy się postarać o utworzenie oddziału równorzędnego.

§. 18.

Z uczniami publicznymi nie urchądzają się egzaminów ani półrocznych, ani rocznych.

Przy końcu każdego półrocza otrzymuje każdy uczeń świadectwo szkolne, wydane w języku wykładowym.

Na podstawie całorocznej aplikacji ucznia rozstrzyga konferencya nauczyciel

o jego promocyi do klasy wyższej. Cenzura z kaligrafi i gimnastyki tudzież z drugiego języka krajowego, jako względnie obowiązkowego wpływa na ocenienie ogólnego postępu tylko w kierunku doda'nim.

Gdyby zachodziła wątpliwość co do promocyi ucznia do klasy wyższej, zarządzi się egzamin promocyjny w obecności dyrektora.

W razie niedostatecznego postępu w jednym przedmiocie może grono nauczycielskie pozwolić uczniowi na zdawanie egzaminu poprawczego z początkiem nowego roku szkolnego, od wyniku tego egzaminu zależy promocyja do klasy wyższej.

Na egzamin poprawczy z matematyki, geometrii wykreslonej i rysunków odręcznych pozwolić jednak można tylko wtedy jeżeli uczeń z końcem pierwszego półroczka okazał w tych przedmiotach postępy przynajmniej dostateczne.

Uczniów, którzy z ważnego powodu nie mogli w czasie właściwym złożyć egzaminu promocyjnego, może grono nauczycielskie przypuścić do egzaminu później w terminie stosownym.

§. 19.

Eksternistów, którzy nie są ani uczniami publicznymi ani prywatystami publicznej szkoły realnej, może Rada szkolna krajowa dla pewnego szczególnego celu przypuścić w szkołach realnych do egzaminów nadzwyczajnych. Egzamina takie mają obejmować materiały nauki przynajmniej dwóch najniższych klas szkoły realnej, a w świadectwie o wyniku egzaminu należy podać szczególny cel tego egzaminu.

§. 20.

Aby sprawdzić uzdolnienie uczniów do wstąpienia do wyższych zakładów nau-

kowych, wymienionych w §. 1., odbywać się będą egzamina dojrzałości.

Dla tych egzaminów będą wyznaczone osobne komisye. Komisye składają się z krajowego inspektora szkół lub delegata Rady szkolnej krajowej jako przewodniczącego, z Dyrektora i nauczycieli najwyższej klasy danej szkoły realnej. Oprócz tych osób może Minister Wyznań i Oświecenia mianować członkami komisyi także profesorów szkół politechnicznych lub innych mężów z zawodu nauczycielskiego.

Po ukończeniu ostatniego roku wyższej szkoły realnej z pomyślnym skutkiem przypuszcza się każdego ucznia do egzaminu dojrzałości.

Eksternistów, którzy nie są ani uczniami publicznymi ani prywatystami publicznej szkoły realnej, może Rada szkolna krajowa przypuścić do egzaminu dojrzałości, jeżeli przekroczyli wiek najniższy ustanowiony w §. 13. dla uczniów najwyższej klasy szkół realnych i jeżeli wykazą się takim tokiem nauki, z którego wnosić można, iż posiadają potrzebne do egzaminu przygotowania.

Bliższe przepisy, tyjące się egzaminów dojrzałości, będą wydane w drodze rozporządzenia po wysłuchaniu Rady szkolnej krajowej.

§. 21.

Przepisy dyscyplinarne dla uczniów szkół realnych wydaje Rada szkolna krajowa za przyzwoleniem Ministra Wyznań i Oświecenia.

Wykluczenie ucznia z jednej szkoły realnej lub ze szkół średnich pewnego okręgu lub wreszcie ze wszystkich zakładów naukowych w kraju, wychodzących poza zakres szkół ludowych, ma być zatwierdzone przez Radę szkolną krajową, wykluczenie zaś ze wszystkich zakładów naukowych, wychodzących poza zakres szkół ludowych w królestwach i krajach, reprezentowanych

w Radzie państwa, ma być zatwierdzone przez Ministra Wyznań i Oświecenia.

§. 22.

Przepisy o higienie budynków szkolnych i boisk dla zabawy uczniów tudzież o higienicznym zachowywaniu się uczniów wydaje Rada szkolna krajowa w porozumieniu z krajową Radą zdrowia za przyzwoleniem Ministra Wyznań i Oświecenia.

Jako zawodowy doradca dyrektora tudzież dla nadzorowania ogólnego stanu zdrowia uczniów w każdej szkole realnej ma być w miarę możliwości ustanowiony lekarz szkolny.

IV. Siły nauczycielskie.

§. 23.

Kwalifikację nauczycielską do szkół realnych stwierdza się egzaminem, którego przeprowadzenie porucza się osobnym komisjom egzaminacyjnym, ustanowionym przez Ministra Wyznań i Oświecenia.

W przypadkach, w których wymagana kwalifikacja nauczycielska jest w inny sposób w zupełności stwierdzona, może Minister Wyznań i Oświecenia po wysłuchaniu komisji egzaminacyjnej uczynić wyjątek od powyższego postanowienia.

Wymagania, którym mają czynić załość nauczyciele pomocniczy dla przedmiotów wolnych, będą określone w drodze rozporządzenia.

Do nauczania w szkołach realnych można używać kandydatów nauczycielskich w charakterze zastępców nauczycieli. Nauczycielom przedmiotów rysunkowych mają być w miarę potrzeby dodani asystenci.

§. 24.

Grono nauczycielskie szkoły realnej składa się z Dyrektora, z nauczycieli re-

ligii, z jedynastu co najmniej nauczycieli rzeczywistych przedmiotów obowiązkowych i z nauczyciela gimnastyki.

§. 25.

Dyrektorów państwowych szkół realnych mianuje Cesarz, nauczycieli rzeczywistych Minister Wyznań i Oświecenia na wniosek Rady szkolnej krajowej.

We wszystkich publicznych szkołach realnych, które nie są zakładami państwowymi, do ustanowienia dyrektorów i rzeczywistych nauczycieli potrzebne jest zatwierdzenie Rady szkolnej krajowej, która jednak ma tylko zbadać, czy istnieją warunki, przepisane ustawą (§. 8.).

Zastępców nauczycieli i nauczycieli pomocniczych w państwowych szkołach realnych, mianuje Rada szkolna, zaś w innych publicznych szkołach realnych zatwierdza ich mianowania.

§. 26.

We wszystkich sprawach dyscyplinarnych dyrektorów, nauczycieli i sług państwowych szkół realnych Rada szkolna krajowa jest władzą dyscyplinarną pierwszej instancji.

§. 27.

Dyrektor kieruje bezpośrednio szkołą realną.

Nauczyciele rzeczywisci i zastępcy nauczycieli stanowią pod przewodnictwem dyrektora konferencję nauczycielską, której zakres działania po wysłuchaniu Rady szkolnej krajowej będzie unormowany w drodze rozporządzenia.

§. 28.

Dyrektor państwowej szkoły realnej obowiązany jest do udzielania nauki w 6.

do 8, a jeżeli szkoła liczy cztery lub więcej oddziałów równorzędnych, w 4 do 6 godzinach tygodniowo.

Nauczycielom języków przeznaczać się będzie zwykle nie więcej jak 17 godzin nauki w tygodniu, nauczycielom innych przedmiotów łącznie z nauczycielami religii nie więcej jak 20, nauczycielom rysunków, kaligrafii i gimnastyki nie więcej jak 24 godzin.

Członkowie grona nauczycielskiego są obowiązani do zastąpienia nauczyciela bez wynagrodzenia, jeżeli zastępstwo nie trwa dłużej jak dwa miesiące. Gdyby zachodziła potrzeba dłuższego nie przerwane zastępstwa, nauczyciel zastępujący ma prawo do remuneracji, określonej ustawą, za cały czas zastępstwa.

Radzie szkolnej krajowej służy prawo na wniosek dyrektora zniżyć nauczycielowi przepisaną liczbę godzin tygodniowych nauki o 1 do 3 a to ze względu na przedmiot nauki, liczbę uczniów lub korektur, zajęcia przy bibliotece szkolnej, lub w ogóle ze względu na potrzeby szkoły.

§. 29.

Obsadzenie posad nauczycielskich w państwowych szkołach realnych następuje zwyczajnie drogą konkursu, ogłoszonego w gazecie urzędowej, w którym mają być wymienione przedmioty nauki i pobory, połączone z posadą.

V. Książki szkolne.

§. 30.

W szkołach realnych wolno używać jedynie takich książek i środków naukowych, które zostały dopuszczone do użytku przez Radę szkolną krajową.

Postanowienia końcowe.

§. 31.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z początkiem najbliższego roku szkolnego po jej ogłoszeniu.

§. 32.

Wykonanie tej ustawy polecam Memu Ministrowi Wyznań i Oświecenia.

Następuje :

Sprawozdanie Wydziału krajowego w przedmiocie zezwolenia gminie Bór wilkowski powiatu bialskiego na pobór 200% dodatków do podatków bezpośrednich na pokrycie niedoboru budżetowego na rok 1899.

Sprawozdawca p. Vayhinger odczytuje sprawozdanie Wydziału krajowego zakończone następującym wnioskiem :

Wysoki Sejm raczy powziąć następującą uchwałę :

Na pokrycie niedoboru budżetowego roku 1899 zezwala się gminie Bór wilkowski, powiat Biała, pobierać w r. 1899 200% dodatek do podatków bznpośrednich.

Izba bez rozprawy uchwała powyższy wniosek.

Sprawozdawca wnosi przystąpienie do trzeciego czytania tej uchwały bez czytania.

Izba uchwała bez rozprawy wnioski przystąpienia do trzeciego czytania tej uchwały bez czytania, a następnie w oddzielnem głosowaniu uchwała powyższą uchwałę w trzecim czytaniu bez czytania.

Następuje :

Sprawozdanie Wydziału krajowego w przedmiocie zezwolenia gminie miasta

Białej na pobór 105% dodatków do podatków bezpośrednich na pokrycie niedoboru budżetowego za rok 1899.

Sprawozdawca p. Vayhinger odczytuje sprawozdanie Wydziału krajowego, zakończone następującym wnioskiem:

Wysoki Sejm raczy powziąć następującą uchwałę:

Na pokrycie niedoboru budżetowego w roku 1899 przyzwala się gminie miasta Białej pobierać w roku 1899 105% dodatków do podatków bezpośrednich.

Izba uchwała bez rozprawy powyższy wniosek.

Sprawozdawca wnosi przystąpienie do trzeciego czytania tej uchwały bez czytania.

Izba uchwała bez rozprawy wniosek przystąpienia do trzeciego czytania tej uchwały bez czytania, a następnie w oddzielnem głosowaniu uchwała powyższą uchwałę w trzecim czytaniu bez czytania.

Następuje:

Sprawozdanie Wydziału krajowego o udzielenie Radzie powiatowej w Stanisławowie koncesji do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Bystrzyca pod Czerniejowem.

Sprawozdawca p. Chamiec odczytuje sprawozdanie Wydziału krajowego, zakończone projektem następującej uchwały:

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Stanisławowie koncesji do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Bystrzyce pod Czerniejowem.

Art. I.

Radzie powiatowej w Stanisławowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie

tej uchwały prawo do pobierania myta od mostu na rzece Bystrzyca pod Czerniejowem pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897. Dz. ust. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy podług następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) cent.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) cent.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) cent.;

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cieleta, źrebięta, owce, kozy i świnie, do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należności.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o znizeniu tejże.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej uchwały *en bloc*.

Izba uchwała przyjęcie powyższej uchwały *en bloc*, poczem w oddzielnem głosowaniu uchwała cały projekt uchwały *en bloc*.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, uchwała Izba powyższy projekt uchwały w trzecim czytaniu bez czytania.

Następuje :

Sprawozdanie Wydziału krajowego o udzielenie koncesyi do pobierania opłat mytnicznych na drodze gminnej I. klasy Przeworsk-Markowa.

Sprawozdawca p. Chamiec odczytuje sprawozdanie Wydziału krajowego zakończone projektem następującej uchwały :

U c h w a ł a

o udzieleniu koncesyi do pobierania opłat mytnicznych na drodze gminnej I. klasy Przeworsk-Markowa.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały, nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Przeworsk-Markowa Wydziałowi powiatowemu w Łańcucie, jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§. 19., 25. i 26. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. ust. kr. Nr. 43. przy pomocy pobieranego w myśl §. 32. tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w §. 35. ust. 2. i 3 wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru :

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $\frac{1}{2}$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnię do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należitości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty lub o znizeniu tejże.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej uchwały *en bloc*.

Izba uchwała przyjęcie powyższej uchwały *en bloc*, poczem w oddzielnem głosowaniu uchwała cały projekt uchwały *en bloc*.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, uchwała Izba powyższy projekt uchwały w trzecim czytaniu bez czytania.

Następuje :

Sprawozdanie Wydziału krajowego o udzielenie Radzie powiatowej w Łańcucie koncesyi do pobierania opłat mytnicznych na drodze powiatowej Łańcut-Kańczuga.

Sprawozdawca p. Chamiec odczytuje sprawozdanie Wydziału krajowego, zakończone projektem następującej uchwały :

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Łańcucie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Łańcut-Kańczuga.

Art. I.

Radzie powiatowej w Łańcucie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Łańcut-Kańczuga pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień, zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $\frac{1}{2}$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, konie i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należności.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o znizeniu tejże.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej uchwały *en bloc*.

Izba uchwała przyjęcie powyższej uchwały *en bloc*, poczem w oddzielnem głosowaniu uchwała cały projekt uchwały *en bloc*.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, uchwała Izba powyższy projekt uchwały w trzecim czytaniu bez czytania.

Następuje:

Sprawozdanie Wydziału krajowego o udzieleniu Radzie powiatowej w Kołomyi koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kołomyja-Peczeniżyn.

Sprawozdawca p. Chamiec odczytuje sprawozdanie Wydziału krajowego, zakończone projektem następującej uchwały:

U c h w a ł a

o udzielenie Radzie powiatowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kołomyja-Peczeniżyn.

Art. I.

Radzie powiatowej w Kołomyi nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Kołomyja Peczeniżyn pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należności.

Zwierzęta, które ssą lub przy matkach idą są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o znizeniu tejsze.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej uchwały *en bloc*.

Izba uchwała przyjęcie powyższej uchwały *en bloc*, poczem w oddzielnem głosowaniu uchwała cały projekt uchwały *en bloc*.

Uchwalwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, uchwała Izba powyższy projekt uchwały w trzeciem czytaniu bez czytania.

Następuje:

Sprawozdanie Wydziału krajowego o udzielenie gminie w Kamionce Strumiłowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Bugu.

Sprawozdawca p. Chamiec, odczytuje sprawozdanie Wydziału krajowego zakończone projektem następującej uchwały:

U c h w a ł a

o udzieleniu gminie w Kamionce Strumiłowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Bugu.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się gminie w Kamionce Strumiłowej powiatu kamionckiego prawo do pobierania myta od mostu na rzece Bugu pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego własnym kosztem w dobrym stanie z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §. 38. ust. 12. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 dz. u. kr. Nr. 43. w razie uiedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia, za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo gminy.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2¹/₂ (dwa i pół) ct.

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2¹/₂ (dwa i pół) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) ct.;

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie płaca się żadnej należności.

Zwierzęta, które ssą lub przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o znizeniu tejże.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej uchwały *en bloc*.

Izba uchwała przyjęcie powyższej uchwały *en bloc*, poczem w oddzielnem głosowaniu uchwała cały projekt uchwały *en bloc*.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, uchwała Izba powyższy projekt uchwały w trzecim czytaniu bez czytania.

Następuje:

Sprawozdanie Wydziału krajowego o udzielenie Radzie powiatowej w Cieszanowie koncesji do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Oleszyce-Dzików.

Sprawozdawca p. Chamiec odczytuje sprawozdanie Wydziału krajowego, zakończone projektem następującej uchwały:

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Cieszanowie koncesji do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Oleszyce-Dzików.

Art. I.

Radzie powiatowej w Cieszanowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Oleszyce-Dzików pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $\frac{1}{2}$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnię do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należności.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o znizeniu tejże.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej uchwały *en bloc*.

Izba uchwala przyjęcie powyższej uchwały *en bloc*, poczem w oddzielnem głosowaniu uchwała cały projekt uchwały *en bloc*.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, uchwała Izba powyższy projekt uchwały w trzecim czytaniu bez czytania.

Następuje:

Sprawozdanie Wydziału krajowego o udzielenie Radzie powiatowej w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Wisłoku w Żarnowcy.

Sprawozdawca p. Chamiec odczytuje sprawozdanie Wydziału krajowego zakończone projektem następującej uchwały:

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Wisłoku w Żarnowcy.

Art. I.

Radzie powiatowej w Rzeszowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta od mostu powiatowego na rzece Wisłoku w Żarnowcy pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) ct.;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cieleta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należności.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty lub o zniesieniu tejże.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej uchwały *en bloc*.

Izba uchwala przyjęcie powyższej uchwały *en bloc*, poczem w oddzielnem głosowaniu uchwała cały projekt uchwały *en bloc*.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, uchwała Izba powyższy projekt uchwały w trzecim czytaniu bez czytania.

Następuje:

Sprawozdanie Wydziału krajowego o udzielenie Radzie powiatowej w Sokalu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Bełzko-Waręskiej.

Sprawozdawca p. Chamiec odczytuje sprawozdanie Wydziału krajowego, zakończone projektem następującej uchwały:

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Sokalu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Bełzko-Waręskiej.

Art. I.

Radzie powiatowej w Sokalu nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały, prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Bełzko-Waręskiej pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§. 14. i 35. ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) ct.;

b) od każdej sztuki bydła posiagowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 1 (jeden) ct.;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego $\frac{1}{2}$ (pół) ct.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cieleta, zrebęta, owce, kozy i świny do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Pobór myta rozpocznie się dopiero po oddaniu drogi Bełzko-Waręskiej do użytku publicznego na długości 7880 kilometrów.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o znizeniu tejsze.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej uchwały *en bloc*.

Izba uchwała przyjęcie powyższej uchwały *en bloc*, poczem w oddzielnem głosowaniu uchwała cały projekt uchwały *en bloc*.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, uchwała Izba powyższy projekt uchwały w trzecim czytaniu bez czytania.

Następuje:

Rozprawa szczegółowa nad sprawozdaniem komisji dla reformy wyborczej w przedmiocie częściowej zmiany Statutu krajowego i Sejmowej ordynacji wyborczej

Marszałek oznajmia, iż po obliczeniu przez sekretarzy obecnych w Izbie posłów okazuje się brak potrzebnej do uchwały większości, wobec czego powyższy punkt porządku dziennego, jakoteż następny, to jest:

Sprawozdanie komisji prawniczej o wniosku posła Karatnickiego w sprawie uzupełnienia Statutu krajowego postanowieniem, że wybrani na posłów urzędnicy i funkcyonaryusze publiczni nie potrzebują urlopu do wykonywania mandatu poselskiego“.

umieści na porządku dziennym następnego posiedzenia i wzywa posłów, by wpłynęli na nieobecnych, ażeby przybyli w dostatecznej ilości, celem załatwienia tych spraw.

Następuje:

Sprawozdanie komisji gospodarstwa krajowego z przedłożenia Wydziału krajowego o popieraniu kultury krajowej na polu budowli wodnych.

Sprawozdawca p. Gorayski, uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od

czytania sprawozdania, odczytuje następująco wniosek komisji: raniu kultury krajowej na polu budowli wodnych, Sejm przyjmuje do wiadomości.

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

I. Sprawozdanie Wydziału krajowego z dnia 6. grudnia 1898 l. 72.115 o popie II. Sejm przyznaje na regulację rzek niespławnych w myśl uchwały swej z dnia 6. października 1882 w rnb. XIII. poz. 203. wydatków na rok 1899 następujące zasilki:

a) na regulację Skawy:

między Wadowicami a Witanowicami, III. rata 2.758 zł.

b) na regulację Raby:

pod Winiarami i Niezdowcem, II rata 3.788 „

c) na regulację Dunajca:

1. pod Maszkowicami i Jazowskiem 6.719 zł.
2. od Gołkowic do ujścia Popradu, II. rata 9.047 „
3. pod Strugami ad Chełmiec 1.186 „
4. pod Drużkowem i Filipowicami, II. rata 7.045 „
5. między Zawodziem a Zgłobicami, II. rata 7.047 „ 31.034 „

d) na regulację Wisłoki:

1. pod Dęborzynem, III. rata (ostatnia) 750 zł.
2. „ Brzyskami 1.308 „
3. „ Skurową 1.827 „
4. „ Brzeźnicą, Bobrową i Wolą bobrowską, IV. rata (ostatnia) , 3.720 „
5. od Dąbia do Tuszymy i od Rzemienia do Rzysk, I. rata 13.546 „ 21.151 „

e) na regulację Sanu:

1. pod Nozdrzecem i Dąbrówką starzeńską, III. rata (ostatnia) 4.012 zł.
2. „ Korytnikami i Krasieczynem, III. rata (ostatnia) 5.395 „ 9.407 „

f) na regulację Wisłoka:

1. od Babc do Zarzecza, IV. rata 4.793 „
2. pod Trzebownikiem i Łukawcem, III. rata 2.500 „ 7.293 „

g) na regulację Wiszni:

pod Nienowicami i Michałówką, III. rata 3.267 „

h) na regulację Świcy :

1. pod Sokołowem i Łanami sokołowskimi, V. rata	2.500 zł.	
2. „ Hozzowem	1.564 „	4.064 „

i) na regulacją Stryja :

pod Kawczym kątem	1.763 „	
k) na premiowania zawikłania odsypisk	500 „	
Ogółem		85.035 zł.

III. Sejm przyznaje na rok 1899. dotację na subwencyonowanie fabryk drenarskich w kwocie 5.000 zł. w. a.

IV. Sejm wzywa c. k. Rząd, ażeby na urządzenie fabryk drenarskich przyznał w r. 1899. zasiłek 5.000 zł. w. a. z państwowej dotacji dyspozycyjnej na drobne melioracje.

V. Sejm poleca Wydziałowi krajowemu ażeby z początkiem roku 1900 utworzył ekspozyturę krajowego biura melioracyjnego w Jarosławiu.

VI. Sejm zmienia §. 2. uchwalonej dnia 30. stycznia 1894 instrukcyi służbowej dla krajowych dozorców melioracyjnych który zostaje uchylony w dotychczasowem brzmieniu i opiewać ma, jak następuje :

„Do wykonania i bezpośredniego dozoru robót w §. 1. wyszczególnionych ustanawia się następujące kategorie dozorców :

1. konduktorów melioracyjnych do konserwacji robót publicznych ;
2. starszych dozorców — i
3. dozorców melioracyjnych do wykonania i dozoru tak melioracyi publicznych jak i prywatnych.

O przyjęciu dozorców, które jest zależnem od ukończenia kursu praktycznego przy biurze melioracyjnem i złożenia z dobrym skutkiem egzaminu głównego, tudzież o liczbie dozorców stanowi Wydział krajowy. Rangę starszego dozorecy otrzymać może dozorca odznaczający się znajomością rzeczy i gorliwością w służbie po kilkule-

tniej praktyce, miejsce zaś konduktora starszy dozorca, który nadto obeznanym jest z manipulacją kancelaryjną i prowadzeniem rachunków.

Pobory dozorców melioracyjnych wynosić mają :

1. konduktora melioracyjnego :

- a) płaca roczna 600 zł.
- b) dodatek roczny na mieszkanie 100 „
- c) ryczałt roczny na objazdy 100 „
- d) trzy pięciolecia po 50 zł.

2. starszego dozorecy melioracyjnego :

- a) płaca roczna 540 zł.

3. dozorecy melioracyjnego :

- a) płaca roczna 360 zł.

W czasie zajęcia w polu otrzymują dozorecy i starsi dozorecy, którzy ukończyli trzyletni kurs praktyczny, oprócz zwrotu kosztów podróży, mianowicie należności trzeciej klasy na podróż koleją à 10 centów w. a. od jednego kilometra za podróż końmi wynagrodzenie dzienne (dyety) w kwocie 75 centów w. a., lub w miejsce tego wynagrodzenia mieszkanie i utrzymanie.

Uczniowie krajowego kursu praktycznego dozorców melioracyjnych, otrzymują za czas zajęcia przy robotach w polu oprócz dyet w wysokości 50 centów w. a. i zwrotu kosztów podróży płacę miesięczną

w kwocie 15 zł. w. a. (50 centów w. a. dziennie).

Dyety konduktorów melioracyjnych za czas ich zajęcia poza przydzielonym perymetrem melioracyjnym ustanawia się na 1 zł. 50 ct. w. a. dziennie.

Pobory konduktorów melioracyjnych (płace, dodatek na mieszkanie i ryczałt na objazdy) pokrywają fundusze konserwacyjne publicznych przedsiębiorstw melioracyjnych, płace zaś wynagrodzenia dziennie (dyety) i koszta podróży dozorców i starszych dozorców, zarówno jak i uczniów, odnośne fundusze budowy, względnie właściciele gruntu podejmujący roboty melioracyjne.

Dozorcy przydzieleni ekspozytorom do wykonywania melioracji prywatnych otrzymują płacę za czas, w którym nie są zajęci w polu, z funduszu krajowego (dotacyi ekspozytur na utrzymanie dozorców drenarskich).

W razie powołania do służby wojskowej nie otrzymują dozorczy żadnego wynagrodzenia z funduszu krajowego.

Wyplata poborów dozorców za czas ćwiczeń wojskowych i wojny zależną będzie od każdorazowej decyzji Wydziału krajowego“.

VII. Sejm uchwała załączone / projekty ustaw.:

1. o obwałowaniu lewego brzegu Dunajca od ujścia potoku Więckówki do mostu w Bogumiłowicach;

2. o uzupełnieniu obwałowania prawego brzegu Wisły między Podgórzem a Niepołomicami;

3. o konserwacji robót regulacyjnych na rzece Łęgu.

VIII. Sejm przyznaje na rok 1899 dotację na konserwację robót regulacyjnych na rzece Łęgu w kwocie 750 zł. w. a. (uchwała z 30. grudnia 1898).

IX Sejm upoważnia Wydział krajowy do wydatkowania kwot, preliminowanych w Rub. XIII w dziale B. na r. 1899. do

końca latwego 1901, a to według zasad przyjętych przy podobnych rubrykach budżetu państwowego.

X. Sejm wzywa c. k. Rząd, ażeby:

1. przedłożył jak najrychlej do Najwyższej sankcyi uchwalone przez Sejm d. 12. i 18. lutego 1898 projekty 3 nstaw agrarnych o dzieleniu gruntów wspólnych i regulacyi wspólnych praw użytkowania i zarządu, o komasacyi gruntów rolnych, tudzież o składzie komisyi krajowej dla wyłączenia obcych gruntów z lasów:

2. zarządził rewizyę projektów generalnych systematycznej regulacyi rzek Raby i Świcy i jak najrychlej przedłożył Sejmowi odnośne projekty ustaw w myśl programowej uchwały sejmowej z d. 13. lutego 1894;

3. polecił władzom administracyjnym pierwszej instancyi bezzwłoczne zawiązywanie przymusowych spółek wodnych dla ustawowych przedsiębiorstw melioracyjnych oraz spieszne przeprowadzenie badań technicznych projektów melioracyjnych;

4. przestrzegał przy udzielaniu koncesyi na budowę kolei, oraz przy budowie dróg państwowych, aby fundamenty mostów i przepustów komunikacyjnych tak głęboko były zakładane, iżby umożliwiały swobodny odpływ wody z wylotów drenowych, gdzie zaś istniejące przepusty i mosty przeszkadzają odwodnieniu, na żądanie właścicieli gruntów w zastosowaniu postanowienia §. 42. kraj. ustawy wodnej zarządził odpowiednią rekonstrukcyę tych obiektów;

5. przedłożył Wysokiej Radzie państwa projekt noweli do ustawy z dnia 28. grudnia 1887 Dz. u. p. Nr. 1. z r. 1888, zwalniającej od obowiązku ubezpieczenia robotników od wypadków roboty melioracyjne, które nie są połączone z niebezpieczeństwem dla robotników, a w szczególności drenowanie.

XI. Sejm ponawiając uchwały swe z dnia 3. lutego 1896 i z dnia 10. lutego 1898, wzywa c. k. Rząd, ażeby przyspieszył utworzenie rewirów rybackich na rzekach krajowych w myśl ustawy z dnia 31.

października 1887 Dz. u. kraj. Nr. 37 z r. 1890.

XII. Wzywa się Wydział krajowy, aże by wykonał uchwałę Sejmową z dnia 10. lutego 1898, w sprawie zakładania fundamentów mostów i przepustów na drogach krajowych, powiatowych i subwencyonowanych gminnych z uwzględnieniem potrzeb odwodnienia gruntów, z wykonania zaś tej uchwały zdał sprawę Sejmowi na najbliższej sesyi.

XIII. Petycyje L. s. 121. gminy Żegiestów o regulację i zbudowanie miejscowego potoku, L. s. 948, gminy Trzebień-czyce o naprawę uszkodzonych budowli wodnych na Skawie, L. s. 865 gminy Strutyn niżny o regulację Czeczwy, L. s. 1.308 gminy Łukawiec o regulację Wisłoka i L. s. 1.312 gminy Balice podgórne o regulację Świcy, odstępuje Sejm c. k. Rządowi do zbadania i możliwego uwzględnienia.

XIV. Petycyje L. s. 119 gminy Wrzawy o zapomogę na pokrycie datku konkurencyjnego do kosztów uzupełnienia regulacji Łęgu, — L. s. 273. Rady powiatowej w Tarnobrzegu o utworzenie ekspozytury biura melioracyjnego w Tarnobrzegu, — L. s. 469 komitetu c. k. Towarzystwa rolniczego Krakowskiego o podwyższenie dotacyi krajowej na zdjęcia i projekty dla melioracyj prywatnych, L. s. 647. gminy Myczkowce o uregulowanie miejscowych wód i osuszenie nieprzepuszczalnych gruntów, — L. s. 665. gminy Mikłuszowice o obwałowanie rzeki Raby, — L. s. 774. gminy Krawce o oddanie gminie zawikłonych odsypisk rzeki Łęgu, — L. s. 775. kilku gmin powiatu Tarnobrzieskiego o zniesienie wymiaru grzywien za przekroczenia wodne i oddanie gminom do użytku wałów nad Wisłą, Sanem, Łęgiem i Trześniówką. L. s. 776, kilku gmin powiatu Tarnobrzieskiego o zmianę ustawy o rybołostwie, — L. s. 1.242. gminy Małnów o zapomogę na osuszenie gruntów i regulację Wiszni i L. s. 1248. gminy Radłów o uwolnienie od datku

konkurencyjnego do regulacji kanału Radłowskiego, przekazuje się Wydziałowi krajowemu do zbadania i stosownego załatwienia, ewentualnie przedłożenia Sejmowi wniosków na najbliższej sesyi.

W rozprawie ogólnej przemawia p. Bojko i wnosi następującą rezolucję.

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Wzywa się c. k. Rząd, aby jeszcze w tym roku zajął się energicznie sprawą regulacji Nowego Brnia z dopływami i poczynił takie kroki; któreby umożliwiły tę regulację w jak najkrótszym czasie.

Przemawia p. Skałkowski i wnosi następującą rezolucję:

Poleca się Wydziałowi krajowemu poczynić wcześniej potrzebne przygotowania w tym celu, aby natychmiast po sankcyonowaniu ustawy krajowej o regulacji górnego Dniestru rozpoczęte być mogły roboty regulacyjne.

Po zamknięciu rozprawy ogólnej p. sprawozdawca przemawia.

Izba przystępuje do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca czyta:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

I. Sprawozdanie Wydziału krajowego z dnia 6. grudnia 1898 l. 72.115 o popieraniu kultury krajowej na polu budowli wodnych, Sejm przyjmuje do wiadomości.

Izba uchwała bez rozprawy punkt I. wniosku komisji.

Sprawozdawca czyta:

II. Sejm przyznaje na regulację rzek niespławnych w myśl uchwały swej z dnia 6. października 1882 w rub. XIII. poz. 203 wydatków na rok 1899 następujące zasiłki:

a) na regulację Skawy :

między Wadowicami a Witanowicami, III. rata	2.758 zł,
---	-----------

b) na regulację Raby:

pod Winiarami i Niezdowem, II. rata	3.788 „
---	---------

c) na regulacją Dunajca:

1. pod Maszkowicami i Jazowskiem	6 719 zł.	
2. od Gołkowic do ujścia Popradu, II. rata	9.047 „	
3. pod Strugami ad Chełmiec	1.186 „	
4. pod Drużkowem i Filipowicami, II. rata	7.045 „	
5. między Zawodziem a Zgłobicami, II. rata	<u>7.047 „</u>	31.034 „

d) na regulację Wisłoki:

1. pod Dęborzynem, III. rata (ostatnia)	750 zł	
2. pod Brzyskami	1.303 „	
3. pod Skurową	1.827 „	
4. pod Brzeźnicą, Bobrową i Wołą bobrowską IV. rata (ostatnia)	3.720 „	
5. od Dąbia do Tuszymy i od Rzemienia do Rzysk, I. rata	<u>13.546 „</u>	21.151 „

e) na regulację Sanu :

1. pod Nozdrzem i Dąbrówką starzeńską, III. rata osta- tnia)	4 012 zł.	
2. pod Korytnikami i Krasiczynem, III. rata (ostatnia)	<u>5.395 „</u>	9.407 „

f) na regulację Wisłoka:

1. od Babie do Zarzecza, IV. rata	4 793 zł.	
2. pod Trzebownikiem i Łukawcem, III. rata	<u>2.500 „</u>	7.293 „

g) na regulację Wiszni:

pod Nienowicami i Michałową, III. rata		3.267 „
--	--	---------

h) na regulację Świcy:

1. pod Sokołowem i Łanami sokołowskimi, V. rata	2.500 zł.	
2. pod Hoszowem	<u>1.564 „</u>	4.064 „

i) na regulację Stryja:

pod Kawczym kątem		1.763 „
-----------------------------	--	---------

k) na premiowanie zawikłania odsypisk		<u>500 „</u>
Ogółem		85.035 zł.

Izba uchwała bez rozprawy punkt II. wniosku komisji.

Sprawozdawca czyta :

III. Sejm przyznaje na rok 1899. dotację na subwencyonowanie fabryk drenarskich w kwocie 5.000 zł. w. a.

Izba uchwała bez rozprawy punkt III. wniosku komisji.

Sprawozdawca czyta :

IV. Sejm wzywa c. k. Rząd, ażeby na urządzenie fabryk drenarskich przyznał w. r. 1899, zasiłek 5.000 zł. w. a. z państwowej dotacji dyspozycyjnej na drobne melioracje.

Izba uchwała bez rozprawy punkt IV. wniosku komisji.

Sprawozdawca czyta :

V. Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, ażeby z początkiem roku 1.900 utworzył ekspozyturę krajowego biura melioracyjnego w Jarosławiu.

Izba uchwała bez rozprawy punkt V. wniosku komisji.

Sprawozdawca czyta :

VI. Sejm zmienia §. 2. uchwalonej dnia 30. stycznia 1894 instrukcji służbowej dla krajowych dozorców melioracyjnych, który zostaje uchylony w dotychczasowem brzmieniu i opiewać ma, jak następuje :

„Do wykonania i bezpośredniego dozoru robót w §. 1. wyszczególnionych ustanawia się następujące kategorie dozorców :

1. konduktorów melioracyjnych do konserwacji robót publicznych :

2. starszych dozorców — i

3. dozorców melioracyjnych do wykonania i dozoru tak melioracji publicznych jak i prywatnych.

O przyjęciu dozorców, które jest zależnem od ukończenia kursu praktycznego przy biurze melioracyjnem i złożenia z dobrym skutkiem egzaminu głównego, tudzież o liczbie dozorców stanowi Wydział krajowy. Rangę starszego dozorecy otrzymać może dozorca odznaczający się znajomością rzeczy i gorliwością w służbie po kilkuletniej praktycy, miejsce zaś konduktora starszy dozorca, który nadto obeznanym jest z manipulacją kancelaryjną i prowadzeniem raunków.

Pobory dozorców melioracyjnych wynosić mają :

1. konduktora melioracyjnego :

a) płaca roczna	600 zł.
b) dodatek roczny na mieszkanie	100 zł.
c) ryczałt roczny na objazdy	100 „
d) trzy pięciolecia po 50 zł .	100 „

2. starszego dozorecy melioracyjnego :

płaca roczna	540 zł.

3. dozorecy melioracyjnego :

płaca roczna	360 zł.

W czasie zajęcia w polu otrzymują dozorecy i starsi dozorecy, którzy ukończyli trzyletni kurs praktyczny, oprócz zwrotu kosztów podróży, mianowicie należności trzeciej klasy za podróż koleją a 10 centów w. a. od jednego kilometra za podróż końmi wynagrodzenie dzienne (dyety) w kwocie 75 centów w. a. lub w miejsce tego wynagrodzenia mieszkanie i utrzymanie.

Uczniowie krajowego kursu praktycznego dozorców melioracyjnych, otrzymują za czas zajęcia przy robotach w polu oprócz dyet w wysokości 50 centów w. a. i zwrotu kosztów podróży płacę miesięczną w kwocie 15 zł. w. a. (50 centów w. a. dziennie).

Dyety konduktorów melioracyjnych za czas ich zajęcia poza przydzielonym pery-

metrem melioracyjnym ustanawia się na 1 zł. 50 ct. w. a, dziennie.

Pobory konduktorów melioracyjnych (płace, dodatek na mieszkanie i ryczałt na objazdy) pokrywają fundusze konserwacyjne publicznych przedsiębiorstw melioracyjnych, płace zaś wynagrodzeniaienne (dyety) i koszta podróży dozorców i starszych dozorców, zarówno jak i uczniów, odnośne fundusze budowy, względnie właściciele gruntu podejmujący roboty melioracyjne.

Dozorcy przydzieleni ekspozytorom do wykonywania melioracji prywatnych otrzymują płacą za czas, w którym nie są zajęci w polu, z funduszu krajowego (dotyczy ekspozytur na utrzymanie dozorców drenarskich).

W razie powołania do służby wojskowej nie otrzymują dozorczy żadnego wynagrodzenia z funduszu krajowego.

Wypłata poborów dozorców za czas ćwiczeń wojskowych i wojny zależną będzie od każdorazowej decyzji Wydziału krajowego⁴.

Izba uchwała bez zozprawy punkt VI. wniosku komisji.

Sprawozdawca czyta:

VII. Sejm uchwała załączone % projekty ustaw:

1. o obwałowaniu lewego brzegu Dunajca od ujścia potoku Więkówki do mostu w Bogumiłowicach;

2. o uzupełnieniu obwałowania prawego brzegu Wisły między Podgórzem a Niepołomicami;

3. o konserwacji robót regulacyjnych na rzece Łęgu.

Marszałek wzywa p. sprawozdawcę do odczytania projektu pierwszej ustawy.

Sprawozdawca czyta:

U s t a w a

z dnia o obwałowaniu lewego brzegu Dunajca od ujścia potoku Więkówki do mostu kolejowego w Bogumiłowicach.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam co następuje:

§. 1.

Obwałowanie lewego brzegu Dunajca od ujścia potoku Więkówki do mostu kolejowego w Bogumiłowicach wraz z regulacją potoków Więkówki i Milówki ma być wykonane jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej melioracji służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1898 preliminujący koszta robót na 130.000 zł. w. a.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracją państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta budowy włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i koszta zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu budowy.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ust. 1. i §. 4. ust. 1. ustawy z dnia 30. czerwca 1884. Dz. u. p. Nr. 116. bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdzie-

stu procent kosztów z zastrzeżeń konstytucyjnego zezwolenia.

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym przez władze administracyjne oznaczyć się mającym, resztę preliminowanych kosztów budowy, a to w myśl §. 66. kraj. ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875. Dz. u. kraj. Nr. 38. według stosunku korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usunięte, albo też o ile rozkład kosztów na tej podstawie nie da się oznaczyć, według wartości tych gruntów i zakładów.

§. 4.

Dla rozłożenia i ściągnięcia datków prywatnych stron interesowanych w §. 3. pod c) wymienionych zawiązaną będzie przez administrację państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym spółka wodna.

Bliższe szczegóły co do wyboru i liczby członków Wydziału tej spółki określi statut przez władzę polityczną ułożyć się mający.

§. 5.

Datki oznaczone w §. 3. pod a), b) i c) mają być oddane do rozporządzenia w czasie budowy w równych ratach rocznych z góry z tem ograniczeniem, iż rzeczywista wypłata zasiłków kraju i państwowego funduszu melioracyjnego odbywać się ma w granicach pojedynczych rat rocznych w miarę potrzeby dla wykonania robót programem objętych.

§. 6.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony fundusz. Fundusz ten składać się będzie:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia wałów ochronnych;

2. z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 10. czerwca 1892. Dz. u. kraj. Nr. 43.

3. z corocznych datków kraju i prestaty konkurencyjnych.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków kraju i prestaty konkurencyjnych na konserwację, ewentualnie utworzenia w tym celu jednej lub więcej spółek wodnych i innych zarządzeń potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli, wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§. 7.

Wykonanie robót, oraz zarząd funduszu budowlanego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu podobnie jak i stronom interesowanym przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, co do terminu rozpoczęcia i czasu trwania budowy, terminów płatności i sposobu uiszczania datków, oraz co do ewentualnego współdziałania rządowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa, określi rozporządzenie wykonawcze ułożone przez Wydział krajowy wspólnie z Namiestnictwem, a zatwierdzone przez Ministerstwo rolnictwa.

§. 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, skarbu i spraw wewnętrznych.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca p. Gorayski wnosi przyjęcie całej ustawy *en bloc*.

Izba uchwała wniosek przyjęcia projektu ustawy *en bloc*, a w oddzielnym głosowaniu, uchwała cały projekt ustawy *en bloc*.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpienie do trzeciego czytania powyższej ustawy bez czytania, uchwała Izba w oddzielnym głosowaniu projekt powyższej ustawy w trzecim czytaniu bez czytania.

Marszałek wzywa p. sprawozdawcę do odczytania projektu drugiej ustawy.

Sprawozdawca czyta:

U s t a w a

z dnia o uzupełnieniu obwałowania prawego brzegu Wisły między Podgórzem a Niepołomicami.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkim Księstwem Krakowskim postanawiam, co następuje:

§. 1.

Uzupełnienie obwałowania prawego brzegu Wisły między Podgórzem a Niepołomicami wraz z regulacją potoków Skawy, Drwiny, Zabawy i Podłężówki ma być wykonane jako przedsięwzięcie krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną uzupełnienia tej melioracji służyć ma projekt Wydziału krajowego z r. 1898, który preliminuje kosztą robót (z potrąceniem pozostałości funduszu budowy, utworzonego ustawą z dnia 19. października 1892. Dz. u. kr. Nr. 77) na 248.000 zł. w. a.

Wydział kraj. jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w po-

rozumieniu z Administracją państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta uzupełnienia tej melioracji włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu budowy.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ustępu 1. i §. 4. ustępu 1. ustawy z dnia 30 czerwca 1884 r. Dz. u. p. Nr. 116. z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia, bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości trzydziestu procent preliminowanych kosztów.

c) zawiązana w myśl §. 4. ustawy z d. 19. października 1892. Dz. u. kr. Nr. 77. spółka wodna dla uzupełnienia obwałowania prawego brzegu Wisły między Podgórzem a Niepołomicami, której okręg konkurencyjny ze względu na objęte projektem przesunięcie trasy wału nadwiślańskiego w Podgórzu, Dębju i Płaszowie ma być przez władze administracyjne rozszerzony, resztą preliminowanych kosztów budowy, a to według miary ustanowionej w obowiązującym statucie spółki.

§. 4.

Czas budowy tudzież wysokość i termin płatności corocznych rat datków kraju, państwa i spółki wodnej oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracją państwa.

§. 5.

Wykonanie robót oraz zarząd budowy funduszu obejmie Wydział krajowy.

Tak administracji państwa, jak i spółce wodnej zastrzega się odpowiedni wpływ na

tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu oraz co do sposobu wykonania przedsiębiorstwa określa rozporządzenie wykonawcze z dnia 19. października 1893. Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 70.

§. 6.

Co do konserwacji wykonywanych robót obowiązywać będzie postanowienie §. 6. ust. z dnia 19. października 1892. Dz. u. kr. Nr. 77.

§. 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, skarbu i spraw wewnętrznych.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca poseł Gorayski wnosi przyjęcie całej ustawy *en bloc*.

Izba uchwała wniosek przyjęcia projektu ustawy *en bloc*, a w oddzielnem głosowaniu uchwała cały projekt ustawy *en bloc*.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpienie do trzeciego czytania powyższej ustawy bez czytania, uchwała Izba w oddzielnem głosowaniu projekt powyższej ustawy w trzecim czytaniu bez czytania.

Marszałek wzywa p. sprawozdawcę o odczytanie projektu trzeciej ustawy.

Sprawozdawca p. Gorayski wnosi przede wszystkim, ażeby w myśl żądań c. k. Rządu, §. 6. tej ustawy przyjąć w brzmieniu proponowanem w sprawozdaniu Wydziału krajowego, a komisya w ostatniej chwili wnosi również na przyjęcie tego §-fu w tej stylizacji, jaką odczyta; i następnie czyta:

U s t a w a

z dnia o konserwacji robót regulacyjnych na rzece Łęgu.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządam na podstawie §. 6. ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kraj. Nr. 65, tudzież §. 6. ustawy z dnia 7. listopada 1895 Dz. u. kraj. Nr. 81 co następuje:

§. 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania wykonanych robót regulacyjnych na rzece Łęgu od granicy powiatu Niżańskiego do ujścia do Wisły w powiecie Tarnobrzeskim mają być pokrywane :

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia wałów ochronnych ;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 10. czerwca 1892 r. Dz. ust. kraj. Nr. 43 ;

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółki wodnej związanej w myśl §. 4. ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. ust. kraj. Nr. 65.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§. 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej §. 1. pod 3 wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach, t. j. od r. 1899 do r. 1901 włącznie, po 750 zł. w. a. czyli razem 1500 zł. w. a.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§. 3.

Pozostałe z końcem roku 1898 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl §. 6, ustawy z dnia 1. lipca 1886. Dz. u. kr. Nr. 65, niemniej też nieużyte nadwyżki dochodów wymienionych w §§. 1. i 2. mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie wynikłych z powodu szkód elementarnych lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§. 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożona zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w §. 2. ustanowionych po połowie na fundusz krajowy i na spółkę wodną.

§. 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego sprawuje stosownie do postanowienia §. 7. ust. z dnia 1. lipca 1886. Dz. u. kr. Nr. 65. Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§. 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się spółka wodna według miary ustanowionej w prawie obowiązującym statucie spółki.

§. 7.

Wszelkie uszkodzenia wykonanych robót regulacyjnych, jak łożyska, budowli regulacyjnych i ochronnych, skarp brzegów, sadzonek, wałów, śluz, przepustów, rowów i innych urządzeń wodnych jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) przejazd i przepęd zwierząt przez łożysko rzeki, wały i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczone;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów rzeki, skopywanie, przebijanie, zasadzanie drzewami i wiklinami, i w ogóle jakiegokolwiek rodzaju uszkodzenia wałów, jakoteż ramp i ogrodzeń ku ochronie wałów służących;

d) pasienie zwierząt i zbierania trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na skarpach rzeki, wałów i rowów.

§. 8.

Ze względów bezpieczeństwa publicznego wzbronione zostaje:

a) wznoszenie budynków, wałów poprzecznych i jakichkolwiek budowli tamujących przepływ wody, tudzież sadzenie drzew z wyjątkiem wikliny (lit. d) w profilu inundacyjnym rzeki;

b) kopanie dołów dla dobywania piasku, gliny i t. p., zbiorników wody i studzien w odległości do 20 metrów włącznie od wałów;

c) oranie ziemi bliżej aniżeli dwa metry po obu stronach wałów i brzegów rzeki, a na pół metra od rowów;

d) sadzenie wikliny w profilu inundacyjnym z wyjątkiem miejsc, gdzie sadzenie to jest bezwzględnie koniecznym dla ubezpieczenia brzegów rzeki i ustalenia odsypisk. Miejsca te wskaże Wydział krajowy i oznaczy je w sposób łatwy do poznania dla ogółu.

§. 9.

W razie zagrożenia wałów ochronnych przez wielką wodę obowiązane są gminy i obszary dworskie położone w okręgu kon-

kurencyjnym na wezwanie inspektorów wałowych, których ustanowi Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym dla poszczególnych sekcji rzeki, dostarczyć bezzwłocznie potrzebnych sił roboczych i pociągowych oraz materiałów i narzędzi do obrony wałów.

Siły robocze i pociągowe mają być dostarczone bezpłatnie, za materiały zaś otrzymają strony interesowane wynagrodzenie z funduszu konserwacyjnego (rezerwowego) według cen, jakie ustanawiać będzie co pięć lat z góry Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i spółką wodną.

Dalsze postanowienia mające na celu obronę wałów w czasie powodzi, zarówno jak i ochronę wykonanych budowli wodnych, wydane zostaną w osobnym rozporządzeniu wykonawczem przez Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Rozporządzenie to ma być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§. 10.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według przepisów krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875. Dz. u. kraj. Nr. 38. oraz ust. z d. 10. czerwea 1892 Dz. u. kraj. Nr. 43.

Według tych samych przepisów orzeczonym będzie co do obowiązku wynagrodzenia szkody, usunięcia zmian własnowolnych, zaniechania rozpoczętych robót i w ogóle co do przywrócenia do pierwotnego stanu.

§. 11.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej

Sprawozdawca wnosi przyjęcie całej ustawy *en bloc*.

Izba uchwała wniosek przyjęcia projektu ustawy *en bloc*, a w oddzielnem głosowaniu, uchwała cały projekt ustawy *en bloc*.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpienie do trzeciego czytania powyższej ustawy bez czytania, uchwała Izba w oddzielnem głosowaniu projekt powyższej ustawy w trzecim czytaniu bez czytania.

Sprawozdawca czyta:

VIII. Sejm przyznaje na rok 1899 dotację na konserwację robót regulacyjnych na rzece Łęgu w kwocie 750 zł. w. a. (uchwała z 30. grudnia 1898).

Izba uchwała bez rozprawy punkt VIII. wniosku komisji.

Sprawozdawca czyta:

IX. Sejm upoważnia Wydział krajowy do wydatkowania kwot, preliminowanych w rubr. XIII. dziale B, na rok 1899 do końca lutego 1901, a to według zasad przyjętych przy podobnych rubrykach budżetu państwowego.

Izba uchwała bez rozprawy punkt IX. wniosku komisji.

Sprawozdawca czyta:

X. Sejm wzywa c. k. Rząd, ażeby:

1. przedłożył jak najrychlej do Najwyższej sankcji uchwalone przez Sejm d. 12. i 18. lutego 1898 projekty 3 ustaw agrarnych o dzieleniu gruntów wspólnych i regulacji wspólnych praw użytkowania i zarządu, o komasacji gruntów rolnych, tudzież o składzie komisji krajowej dla włączania obcych gruntów z lasów;

2. zarządził rewizję projektów generalnych systematycznej regulacji rzek Raby i Świcy i jak najrychlej przedłożył Sejmowi

wi odnośne projekty ustaw w myśl programowej uchwały sejmowej z d. 13. lutego 1884;

3. polecił władzom administracyjnym pierwszej instancji bezzwłoczne zawiązanie przymusowych spółek wodnych dla ustawowych przedsięwzięciw melioracyjnych, oraz spieszne przeprowadzenie badań technicznych projektów melioracyjnych.

4. przestrzegał przy udzielaniu koncesji na budowę kolei, oraz przy budowie dróg państwowych, aby fundamenty mostów i przepustów komunikacyjnych tak głęboko były zakładane, iżby umożliwiały swobodny odpływ wody z wylotów drenowych, gdzie zaś istniejące przepusty i mosty przeszkadzają odwodnieniu, na żądanie właścicieli gruntów w zastosowaniu postanowienia §. 42. kraj. ustawy wodnej zarządził odpowiednią rekonstrukcję tych obiektów;

5. przedłożył Wysokiej Radzie państwa projekt noweli do ustawy z dnia 28. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 1. z r. 1888, zwalniającej od obowiązku ubezpieczenia robotników od wypadków roboty melioracyjne, które nie są połączone z niebezpieczeństwem dla robotników, a w szczególności drenowanie.

Izba uchwała bez rozprawy punkt X. wniosku komisji.

Sprawozdawca czyta:

XI. Sejm ponawiając uchwały swe z dnia 3. lutego 1896 i z dnia 10. lutego 1898, wzywa c. k. Rząd, ażeby przyspieszył utworzenie rewirów rybackich na rzekach krajowych w myśl ustawy z dnia 31. października 1887 Dz. u. kraj. Nr. 37. z r. 1890.

Izba uchwała bez rozprawy punkt XI. wniosku komisji.

Sprawozdawca czyta:

XII. Wzywa się Wydział krajowy, ażeby wykonał uchwałę Sejmową z dnia

10. lutego 1898, w sprawie zakładania fundamentów mostów i przepustów na drogach krajowych, powiatowych i subwencyonowanych gminnych z uwzględnieniem potrzeb odwodnienia gruntów, z wykonania zaś tej uchwały zdał sprawę Sejmowi na najbliższej sesji.

Izba uchwała bez rozprawy punkt XII. wniosku komisji.

Sprawozdawca czyta:

XIII. Petycje L. s. 121. gminy Żegiestów o regulację i zabudowanie miejscowego potoku, L. s. 948, gminy Trzebień-czyce o naprawę uszkodzonych budowli wodnych na Skawie, L. s. 865 gminy Strutyn niżny o regulację Czezwzy, L. s. 1.308 gminy Łukawiec o regulację Wisłoka i L. s. 1.312 gminy Balice podgórne o regulację Świcy, odstępuje Sejm c. k. Rządowi do zbadania i możliwego uwzględnienia.

Izba uchwała bez rozprawy punkt XIII. wniosku komisji.

Sprawozdawca czyta:

XIV. Petycje L. s. 119 gminy Wrzawy o zapomogę na pokrycie datku konkurencyjnego do kosztów uzupełnienia regulacji Łęgu, — L. s. 273. Rady powiatowej w Tarnobrzegu o utworzenie ekspozytury biura melioracyjnego w Tarnobrzegu, — L. s. 469 komitetu c. k. Towarzystwa rolniczego Krakowskiego o podwyższenie dotacji krajowej na zdjęcia i projekty dla melioracji prywatnych, L. s. 647. gminy Myczkowce o uregulowanie miejscowych wód i osuszenie nieprzepuszczalnych gruntów, L. s. 665. gminy Mikuszowice o obwałowanie rzeki Raby, — L. s. 774. gminy Krawce o oddanie gminie zawiklonych odsypisk rzeki Łęgu, — L. s. 775 kilku gmin powiatu Tarnobrzieskiego o zniesienie wymiaru grzywien za przekroczenia wodne i oddanie gminom do użytku wałów nad Wisłą, Sanem, Łęgiem i Trześniówką, — L. s. 776. kilku gmin powiatu Tarnobrzies-

kiego o zmianę ustawy o rybołóstwie, L. s. 1.242. gminy Małków o zapomogę na osuszenie gruntów i regulację Wiszni i L. s. 1.248 gminy Radłów o uwolnienie od datku konkurencyjnego do regulacji kanału Radłowskiego, przekazuje się Wydziałowi krajowemu do zbadania i stosownego załatwienia, ewentualnie przedłożenia Sejmowi wniosków na najbliższej sesyi.

Izba uchwała bez rozprawy punkt XIV. wniosku komisji.

Marszałek odczytuje rezolucję p. Bojki

Izba popiera rezolucję p. Bojki.

Przemawia p. Brykczyński.

Po zamknięciu rozprawy p. sprawozdawca zrzeka się głosu.

Izba uchwała dodatkową rezolucję p. Bojki.

Marszałek odczytuje rezolucję p. Skałkowskiego.

Izba popiera rezolucję p. Skałkowskiego.

Przemawia p. Brykczyński.

Po zamknięciu rozprawy p. sprawozdawca zrzeka się głosu.

Izba uchwała rezolucję dodatkową p. Skałkowskiego.

Następuje:

Sprawozdanie komisji gospodarstwa krajowego z petycji gmin i obszarów dworskich Łężany, Miejsca piastowe, Głowienka, i Suchodół powiatu Krośnieńskiego o regulację potoków Łęg i Olszyny.

Sprawozdawca p. Gorayski odczytuje sprawozdanie komisji zakończone następującym wnioskiem:

Petycję l. s. 639 gmin i obszarów dworskich Łężany, Miejsce Piastowe, Głowienka i Suchodół pow. Krośnieńskiego o regulację potoków Łęg i Olszyny przekazuje Sejm Wydziałowi krajowemu z po-

lececiem zarządzenia wykończenia projektu technicznego, a następnie wykonania robót potrzebnych dla odwodnienia gruntów przy pomocy państwa i kraju po myśli uchwały Sejmowej z d. 26. listopada 1889.

Izba uchwała bez rozprawy powyższy wniosek komisji.

Następuje:

Sprawozdanie Komisji gospodarstwa krajowego z petycji gminy m. Halicza o odszkodowanie za grunt zerwany w przekopie Dniestru.

Sprawozdawca p. Gorayski odczytuje sprawozdanie komisji zakończone następującym wnioskiem:

Petycję ls. 635 gminy miasta Halicza o odszkodowanie za grunta zerwane w przekopie Dniestru odstępuje Sejm ek. Rządowi do uwzględnienia.

Izba bez rozprawy uchwała powyższy wniosek komisji.

Następuje:

Sprawozdanie komisji gospodarstwa krajowego z petycji gminy Gawłówek powiatu bocheńskiego o wykonanie przekopu na rzece Rabie.

Sprawozdawca p. Gorayski odczytuje sprawozdanie komisji zakończone następującym wnioskiem:

Petycję ls. 664 gminy Gawłówek o wykonanie przekopu na rzece Rabie przekazuje się Wydziałowi krajowemu z poleceniem jak najrychlejszego wykonania robót przy pomocy państwa i kraju.

Izba bez rozprawy uchwała powyższy wniosek komisji.

Następuje:

Sprawozdanie komisji gospodarstwa krajowego z petycji gmin Szczakowa, Dłu-

goszyn Dąbrowa i Jaworzno powiatu Chrzanowskiego o podwyższenie stanu wody na rzekach Przemszy i Białej Przemszy.

Sprawozdawca p. Gorayski odczytuje sprawozdanie komisji, zakończone następującym wnioskiem:

Petycję ls. 468 gmin Szczakowa, Długoszyn, Dąbrowa i Jaworzno o podniesienie stanu wody na Przemszy odstępuje Sejm c. k. Rządowi do zbadania i zarządzenia wspólnym kosztem państwa Austriackiego i Pruskiego takich budowli wodnych, któreby przewróciły pierwotną produktywność nadbrzeżnych łąk i pastwisk w tych gminach.

Izba bez rozprawy uchwała powyższy wniosek.

Następuje:

Sprawozdanie komisji gospodarstwa krajowego z przedłożenia Wydziału krajowego o krajowym kursie praktycznym dozorców melioracyjnych.

Sprawozdawca p. Gorayski uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania odczytuje następujący wniosek komisji;

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Sejm przyjmuje do wiadomości sprawozdanie Wydziału krajowego z dnia 6. grudnia 1898 l. 73528 o krajowym kursie praktycznym dozorców melioracyjnych i zatwierdza proponowaną przez Wydział krajowy w tem sprawozdaniu zmianę programu nauk dla nowego dwuletniego kursu drenarskiego, który w myśl uchwały sejmowej z dnia 30. grudnia 1898 z dniem 1. grudnia 1899 ma być otwarty.

Izba bez rozprawy uchwała powyższy wniosek komisji.

Następuje:

Sprawozdanie komisji sanitarnej o sprawozdaniu Wydziału krajowego z czynności Dep. V.

Sprawozdawca p. Jordan uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następującą wniosek komisji.

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

1. Sprawozdanie Departmentu V. Wydziału krajowego za czas od 1. grudnia 1897 do 30. listopada 1898 przyjmuje się do wiadomości;

2. uznając potrzebę budowy Zakładu dla obłąkanych w zachodniej części Galicji wzywa się Wydział krajowy do poczynienia w tej sprawie potrzebnych przygotowawczych czynności;

3. Wzywa się Wydział krajowy do rozpoczęcia rokowań z c. k. Rządem celem utworzenia w Galicji dwóch nowych szkół akuszerek.

W rozprawie ogólnej przemawia p. Wójcik i wnosi następującą rezolucję:

4. Sejm wzywa c. k. Rząd, aby przepisy dotyczące opłacania taksy egzaminacyjnej w tym duchu zmienił, iżby kandydatki na akuszerki były wolne od uiszczania tejże taksy z wyjątkiem taksy dyplomów i uszczuplenia wynagrodzenia egzaminatorom.

Izba popiera rezolucję czwartą p. Wójcika.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca, oświadczając iż zgadza się na rezolucję p. Wójcika.

Izba uchwała wniosek komisji, głosując nad każdym tegoż punktem oddzielnie, a wreszcie w osobnem głosowaniu uchwałą dodatkową rezolucję p. Wójcika.

Następuje:

Sprawozdanie komisji gospodarstwa krajowego z przedłożenia Wydziału krajo-

wego o krajowej szkole gospodarstwa lasowego.

Sprawozdawca p. Stadnicki uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujący wniosek komisji:

Sejm przyjmuje sprawozdanie o krajowej szkole gospodarstwa lasowego do swej wiadomości.

Izba uchwała bez rozprawy powyższy wniosek komisji.

Następuje:

Sprawozdanie komisji gospodarstwa krajowego o przedłożeniu Wydziału krajowego w sprawie tępienia myszy polnych.

Sprawozdawca p. Theodorowicz, uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujące wnioski:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

I. Sejm przyjmuje do wiadomości sprawozdanie Wydziału krajowego o tępieniu myszy polnych w r. 1898.

II. Sejm otwiera Wydziałowi krajowemu kredyt na rok 1899 w kwocie 4000 zł. na pokrycie kosztów tępienia myszy polnych w kraju i wstawia tę kwotę do rubr. XV. budżetu krajowego na rok 1899.

III. Sejm wzywa c. k. Rząd, aby w myśl reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z d. 4. listopada 1898 r. l. 16.309/457. Skarb państwa przyczynił się tą samą kwotą co fundusz krajowy t. j. 4000 zł. na cele tępienia myszy polnych.

W sprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej i uchwała powyższe wnioski komisji bez rozprawy, głosując nad wnioskiem I, II, III. oddzielnie.

Następuje:

Sprawozdanie komisji gospodarstwa krajowego o przedłużeniu Wydziału krajowego w sprawie subwencyonowania za kładu chowu ryb w Oparach.

Sprawozdawca p. Czeż uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujący wniosek komisji:

Wysoki Sejm uchwalić zechce:

I. Sejm upoważnia Wydział krajowy do wypłacenia c. k. galicyjskiemu Towarzystwu gospodarczemu we Lwowie. tytułem jednorazowej subwencji na założenie zakładu chowu ryb w Oparach, kwoty 2000 zł, jako też do wypłacenia kwoty 600 tytułem rocznej subwencji na utrzymanie zakładu — jaką przyznaje się na przeciąg lat pięciu, a to od roku 1899 do r. 1903 włącznie.

II. Na pokrycie tych wydatków, wstawia się do rubryki XV. wydatków budżetu krajowego na rok 1899 kwotę 2.600 zł. i upoważnia się Wydział krajowy do preliminarzowania w budżetach krajowych następnych czterech lat po 600 zł., jaką roczną subwencyę na utrzymanie powyższego zakładu.

III. Ułożenie warunków pod jakimi powyżej wymianiona subwencya będzie wypłaconą i jak administracja tego zakładu ma być prowadzoną, pozostawia Sejm Wydziałowi krajowemu.

IV. Poleca się Wydziałowi krajowemu odnieść się do c. k. Rządu, aby na dalsze urządzenie i rozszerzenie zakładu przyznał ze skarbu państwa odpowiednią subwencyę.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej i uchwała bez rozprawy wniosek I, II, III, IV, głosując nad każdym wnioskiem oddzielnie.

Następuje :

Sprawozdanie komisji gospodarstwa krajowego o przedłożeniu Wydziału krajowego w przedmiocie założenia zimowej szkoły rolniczej w Niewiarowie podBochnią.

Sprawozdawca p. Czecz, uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujący wniosek komisji :

Wysoki Sejm uchwalić zechce :

1. Sejm przyjmuje do wiadomości sprawozdanie Wydziału krajowego o założeniu rolniczej szkoły zimowej w Niewiarowej pod Bochnią.

II. Sejm otwiera Wydziałowi krajowemu na rok 1899 kredyt do wysokości 928 zł. na koszt utrzymania rolniczej szkoły zimowej w Niewiarowie.

III. Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, aby się udał do c. k. Rządu, celem uzyskania subwencji państwowej na koszt założenia i utrzymania zimowej szkoły rolniczej w wysokości 50 % kosztów.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej i uchwała bez rozprawy powyższy wniosek komisji, głosując nad każdym punktem I, II, III. oddzielnie.

Następuje :

Sprawozdanie komisji gospodarstwa krajowego o petycji oddziału gal. Towarzystwa dla ogrodnictwa i pszczelnictwa w Kołomyi w sprawie założenia tamże szkoły sadowniczej dla wojska i subwencyonowania kursu sadownictwa.

Sprawozdawca p. Krzysztofowicz, uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujący wniosek komisji :

Wysoki Sejm raczy uchwalić :

1. Petycję Oddziału Towarzystwa dla ogrodnictwa w Kołomyi odstępuje się Wy-

działowi krajowemu do możliwego poparcia kursu sadownictwa dla wojska, odbywającego się w Kołomyi zasiłkiem z funduszu rozporządzalnego Rubr. XV.

2. Poleca się Wydziałowi krajowemu, aby zbadał wspólnie z komisją dla spraw rolniczych, czy i jakimi środkami można i należałoby przyjść w pomoc Oddziałowi Towarzystwa dla ogrodnictwa w Kołomyi w celu wyposażenia i utrwalenia zaprowadzonych w Kołomyi kursów sadownictwa dla wojska — i ewentualnie przedłożył wnioski w tej sprawie Sejmowi.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej i uchwała bez rozprawy powyższy wniosek komisji, głosując nad każdym tegoż punktem I, II. oddzielnie.

Na tem wyczerpano porządek dzienny.

Marszałek wzywa sekretarzy do odczytania złożonych interpelacyj.

Sekretarz p. Stanisław Niezabitowski odczytuje następującą interpelację do Wydziału krajowego :

I n t e r p e l a c y a
do Wydziału krajowego.

Doszło do wiadomości podpisanych, że do Banku krajowego zakradł się w ostatnich latach zwyczaj, iż przy udzielaniu pożyczek hipotecznych na realności miejskie nie decydują względy rzeczowe, lecz wszechpotężna protekcya.

W szczególności podnieść należy, że pożyczki wyrabiane, za pośrednictwem syndyka Banku krajowego Dr. Tilla bywają przedewszystkiem uwzględniane i to nie rzadko z krzywdą dla interesów Banku i mających chęć zaciągnięcia pożyczki w tej instytucji.

Zważywszy, że takie postępowanie Dyrekcyi Banku i protegowanie przez nią pewnych jednostek, które z tytułu swego stosunku do Banku od wyrabiania pożycz-

czek, powinny być wykluczone, podkopuje zaufanie do owej instytucji, zapytują podpisani Wydział krajowy jako władzę przełożoną nad Bankiem krajowym, czy mu wiadome są owe praktyki w Banku krajowym, oraz co zamierza uczynić tym nieprawidłowościom, by w przyszłości temu kres położyć.

Lwów, dnia 21. marca 1899.

Franciszek Krempa
Interpelant

Wójcik, Styła, Bojko, Szwed, Bernardzikowski, Warzecha, Ostapczuk, Niebyłowiec, Winniczuk, Kramarczyk, Potoczek, Data, Średniawski, Milan.

Marszałek oznajmia, iż interpelację tę udzieli Wydziałowi krajowego.

Sekretarz p. Stanisław Niezabitowski odczytuje następującą interpelację do Wydziału krajowego:

I n t e r p e l a c y a
do Wydziału krajowego!

W skutek ostatniego runu w gal. Banku kredytowym, miały zostać jak chodzą wieści, interesa Banku krajowego na szwank narażone przez to, że gal. Bank kredytowy winien jest Bankowi krajowemu znaczne sumy pieniężne, które dotychczas nie zostały dostatecznie zabezpieczone.

W ostatnich czasach miał udzielić Bank krajowy na rachunek bieżący pożyczkę gal. Bankowi kredytowemu na kopalnię wosku ziemnego w Borysławiu w wysokości około przeszło pół miliona złr., a lwowskiemu Towarzystwu akcyjnemu browarów pozostającemu pod egidą tegoż Banku kredytowego pożyczkę również na rachunek bieżący w wysokości 500 tysięcy złr. aw.

Według statutów wolno jest udzielić Bankowi krajowemu pożyczki na rachunek bieżący tylko pod tym warunkiem, jeżeli

kwota pobrana ma zabezpieczenie pupilarne.

Tymczasem na kopalnie w Borysławiu otwarł Bank krajowy rachunek bieżący bez żadnego zabezpieczenia ze strony gal. banku kredytowego, zaś w drugim wypadku zabezpieczenie stanowią mają akcje lwowskiego Towarzystwa browarów, które same przez się jako akcje bezpieczeństwa pupilarne mieć nie mogą.

Zaznaczyć należy, że udzielanie za wysokich pożyczek hipotecznych, na zakłady przemysłowe jest w myśl §. 27. regulaminu Bankowi krajowemu wzbronione, zwłaszcza że pożyczki te zostały udzielane ponosząc bez oszacowania przedmiotu hipotecznego ze strony Banku.

Zważywszy, że celem Banku krajowego jest nieryzykowne udzielanie wysokiego kredytu instytucjom finansowym, opartym na niezdrowej spekulacji.

Zważywszy, że takie nieogłędne udzielanie pożyczek przez Dyрекcyę Banku krajowego podkopuje kredyt i zaufanie do finansów kraju wobec zagranicy;

Zapytują podpisani Wydział krajowy jako władzę bezpośrednio przełożoną nad Bankiem krajowym:

1. Czy wiadome mu jest samowolne postępowanie Dyrekcyi Banku krajowego, przy udzielaniu pożyczek hipotecznych Lwowskiemu Towarzystwu akcyjnemu browarów i otwarciu rachunku bieżącego gal. Bankowi kredytowemu.

2. Czy poczynił już jakie kroki, względnie jakich środków użyć zamierza w celu uchronienia funduszów instytucji krajowej przed możliwymi stratami.

3. Czy i jakich środków użyje, aby podobne praktyki nie miały więcej miejsca w Banku krajowym.

Lwów dnia 21. marca 1899.

Krempa
Interpelant.

Ostapczuk, Bernadzikowski, Średniawski, Milan, Wójcik, Styła, Bojko, Szwed, Warzecha, Niebyłowicz, Winniczuk, Kramarczyk, Potoczek, Data.

Marszałek oznajmia, iż interpelację tę udzieli Wydziałowi krajowemu.

Sekretarz p. Urbański odczytuje następującą interpelację do c. k. Rządu:

I n t e r p e l a c y a
do Wysokiego c. k. Rządu

Uchwałą z dnia 7. lutego 1896 wezwał Sejm na wniosek podpisanych c. k. Rząd, aby w porozumieniu z Wydziałem krajowym przedłożył Sejmowi projekt reformy ustawy gminnej w kierunku wytworzenia silniejszych jednostek administracyjnych i lepszego wykonania zadań administracji lokalnej.

Od owego czasu minęło lat trzy. Stosunki gminne przez ten czas się nie poprawiły, niedostatki dzisiejszej organizacji gminnej stały się jeszcze bardziej widoczne, albowiem nieustannie mnożą się nie tylko ustawy i przepisy prawne, ale i rozliczne zadania władzy publicznej i potrzeby społeczne, których obecna słaba i niedołężna jednostka gminna wypełnić nie jest w stanie. Brak porządku i należytego wykonywania ustaw oddziałują ujemnie na stosunki administracji całego kraju.

W adresie uchwalonym w roku zeszłym do Najjaśniejszego Tronu wymienił Sejm „poprawę wewnętrznego ustroju administracji kraju naszego“ w rzędzie najpierwszych i najważniejszych postulatów krajowych, o poprawie tej w wielkiej mierze stoją na przeszkodzie wadliwość obecnej organizacji gminnej.

Z tych powodów mają zaszczyt wnieść niżej podpisani do Wysokiego c. k. Rządu zapytanie, kiedy Wys. c. k. Rząd temu wezwaniu Sejmu zadosyć uczynić zamierza.

Lwów d. 21. marca 1899.

Dunajewski
Interpelujący.

Madejski, Koziobrodzki, St. Tarnowski; Stadnicki, Biliński, Pilat, Cieński, Męciński, Onyszkiewicz, Loewenstein, Starzyński, K. Badeni, Jordan, Zoll, Górski, Czech, Scipio, Binder, Małachowski, Paszkowski, Dąbski, Hupka, A. Potocki, Kozłowski.

Marszałek oznajmia, iż interpelację tę odstąpi p. Komisarzowi rządowemu.

Sekretarz p. Urbański odczytuje następującą interpelację do c. k. Rządu:

I n t e r p e l a c y a
do Wysokiego c. k. Rządu!

Po znanych rozruchach chłopskich w r. 1898 wyszło na jaw, jak wiele lud biedny cierpi od różnych pijawek. Różne te nadużycia i krzywdy ludu należą po części pod kratki sądowe, po części pod władzę c. k. Starostw, gdyby były należyście doniesione.

Ale biedny lud, zahukany mało czyni użytku z tego prawa i tak różne draby łupią z niego skórę bezkarnie.

Teraz przynajmniej przez Związek chłopski, część tych krzywd dochodzi do publicznej wiadomości, ale to tylko drobna część.

Czyby Wys. Rząd nie zechciał postarać się o to, aby c. k. żandarmerya, kontrolując po wsiach, wywiadywała się o krzywdach i różnych wyzyskiwaczach ludu i urzędownie donosiła, czy to c. k. Prokuratorjom, czy Starostwom?

Lwów, dnia 21. marca 1899.

Interpelant:
St. Potoczek.

Data, Krempa, Warzecha, Szwed, Kramarczyk, Niebyłowicz, Bernadzikowski, Bojko, Wójcik, Styła, Milan, Winniczuk, Ostapczuk, Nowakowski, Hamorak, Olpiński, Średniawski, Okoniewski.

Marszałek oznajmia, iż interpelację tę odsąpi Komisarzowi rządowemu.

Sekretarz p. Urbański odczytuje następującą interpelację do p. Komisarza rządowego:

I n t e r p e l a c y a

Do J. Wielm. Pana Komisarza Rządowego

Ck. Urząd podatkowy w Mielcu tak jak i inne urzędy podatkowe Galicyi oznaczają termin do przyjmowania podatków dla każdej gminy z osobna.

Ogłoszenie o terminie przesyła się do naczelników dotyczących gmin, a ci podają je do wiadomości mieszkańców za pośrednictwem płatnych posłańców nieraz bardzo późno.

Zdarza się więc, że ten i ów kontrybuent nie mając chwilowo gotowych pieniędzy, przybywa w kilka dni później do urzędu podatkowego, aby uiścić należność podatkową ale urzędnicy przyjmować pieniędzy nie chcą wrzekomo dla braku czasu i sił urzędniczych.

Tym sposobem naraża się strony na ogromne wydatki stratę czasu i trudy.

Utyskiwanie ze strony włościanstwa na podobne postępowanie Urzędów podatkowych jest powszechne i zupełnie usprawiedliwione jeżeli się zważy, że władze do tego powołane są w możności poczynić odpowiednie ułatwienia bądź przez dodanie personelu urzędniczego, bądź pouczenie organów dotyczących o ich obowiązkach i względności dla tych biedaków, którzy ciężko zapracowany grosz przynoszą do urzędu podatkowego często o kilka mil odległego na to, aby doznać zawodu.

Zważywszy, że wszelkie trudności ponoszone w przytoczonych okolicznościach przez kontrybuentów w opłacaniu podatków jest dla tychże ogromną krzywdą dokonywaną ze strony Rządu.

Wobec tego zapytują podpisani c. k. Rząd:

Czyby nie należało wydać do wszystkich urzędów podatkowych stanowczego pouczenia, aby od kontrybuentów z dalszych stron przyjmowano podatki i w dniu do opłaty dla innych gmin przeznaczone.

Lwów dnia 21. marca 1899.

Interpelujący:
Franciszek Krempa.

Wójcik, Styła, Dr. Bernadzikowski, Bojko, Szwed, Warzecha, Ostapczuk, Niebyłowiec, Winniczuk, Kramarczyk, Data, Średniawski, Milan, Potoczek.

Marszałek oznajmia, iż interpelację tę udzieli p. Komisarzowi rządowemu:

Sekretarz p. Karatnicki odczytuje następujące interpelacje do c. k. Rządu:

I n t e r p e l a c y a

do JWielm. Komisarza rządowego.

Gmina Roztoczki powiatu Dolińskiego, wniosła prośbę o udzielenia zezwolenia na bezpłatny pobór surowicy do c. k. Władz skarbowych, uzasadniając tę prośbę tem, że z powodu niezdrowej, chudej paszy bydło ginie, gdyż pasza ta nabawia je chorób a za najlepszą krowę zamizerowaną na lichej paszy, płacą żydzi włościanowi na jarmarku po 15 zł. w. a. C. k. Dyrekcyja skarbowa w Stanisławowie zawiadomiła gminę Roztoczki reskryptem z dnia 24. lutego 1899 Nr. 8246, że na podstawie decyzji c. k. krajowej Dyrekcyi (skarbu) do l. 13670 prośba teiże gminy nie została uwzględnioną, ponieważ mieszkańcy mają źródło zarobku w tartaku w Wełdzirzu i hodowla bydła nie jest ich jedynem źródłem zarobku. C. k. krajowa Dyrekcyja skarbu jest zatem tego przekonania, że byłoby lepiej, gdyby włościanie porzucali swoje gospodarstwa i szli do żydów na zarobek. Wieś Roztoczki wniosła dnia dzisiejszego nową petycję o surowicę do Wysokiego Sejmu, zaopatrzoną pieczęcią gminną i licznymi podpisami; w tej petycji wykazuje powyższa gmina swoje nę-

dzne położenie materyalne i oświadcza że jeżeli temu się nie zaradzi, to mieszkańcy tej gminy będą zmuszeni zabierać się za morze.

Podpisani zapytują c. k. Rząd, czy on rzeczywiście zgadza się z zapatrywaniami c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu na sprawę włościańską w kraju i czy z tego powodu wszelkie prośby o bezpłatny pobór surowicy pozostaną i w przyszłości bez skutku?

Lwów, dnia 21. marca 1899.

Interpelujący:

Bazyli Niebyłowiec w. r.

Dr. Sawczak, Wachnnianin, Fr. Kramarczyk, Dr. Bernadzikowski, Krempa, Winniczuk, Barwiński, Zajączkowski, Wójcik, Potoczek, Data, W. Szwed, Warzecha, Nowakowski, Bojko, Styła, Karatnicki.

Interpelacya

do Wysokiego c. k. Rządu

Zważywszy, że w kraju naszym jest przeszło 4000 gmin, a w każdej gminia przy zakładaniu ksiąg tabularnych gruntowych z mniejszej posiadłości stała się gospodarzom wiejskim wielka krzywda, ponieważ wiele parcel gruntowych nie wpisano na właściwego gospodarza, ale na kogo innego, a to z tego powodu, że lud wiejski jest nie piśmienny i nierozumiał, jaką ważność i jakie znaczenie będą miały księgi tabularne gruntowe, a nie było go komu pouczyć. Jeżeli gospodarz posiadał 4 albo 5 kawałków gruntu, to on myślał że tylko tyle parcel posiada, a tymczasem

niejedna niwa ma do 5 parcel albo i więcej, i z tąd w obecnych czasach pokazało się, że dużo takich parcel gruntowych zapisano na innego gospodarza, a nie na właściwego, i jeżeliby chciał przepisać, w takim razie gospodarz posiadający parcelę, niezapisaną na niego w księgach tabularnych, nie może w obecnych czasach zaintabulować się, i musiałby przeprowadzić proces sądowy, więc gospodarze gruntowi byliby narażeni na wydatki procesowe i na stratę czasu. By zaś do tego nie dopuścić, zapytują podpisani:

Czy i kiedy Wysoki c. k. Rząd zamierza zarządzić ponowne przeprowadzenie i sprostowanie pomyłek w księgach tabularnych mniejszej posiadłości, by gospodarze wiejscy nie byli narażeni na niepotrzebne wydatki i na stratę czasu?

Lwów, dnia 21. marca 1899.

Interpelant:

Łazarz Winniczuk w. r.

Ostapczuk, F. Krempa, Styła, Bojko, Dr. Bernadzikowski, Kramarczyk, W. Szwed, Warzecha, Potoczek, Data, Okuniewski, Niebyłowiec, Karol Dzieduszycki, Cielecki, Dr. Olpiński, Nowakowski.

Marszałek oznajmia, iż interpelacye te udzeli p. komisarzowi rządowemu.

Marszałek zamyka posiedzenie, naznaczając następne na dzień 22. marca 1899 roku; godzina 10. rano i odczytuje porządek dzienny następnego posiedzenia.

Koniec posiedzenia o godz. 1. min. 15. po południu.

Marszałek krajowy:

Stanisław Badeni w. r.

Sekretarze:

Andrzej Potocki w. r.

Stanisław Niezabitowski w. r.

